

ския чудотворец.

- Свети Димитре! Свети Димитре! Заслужаваме ли обилната ти милост?

Царят все още не се явяваше. Вече отдавна се бяха събрали в тази обширна зала, с таван от скъпо, изкусно изрязано дърво и под, изпъстрен с бели и черни мраморни плочи. Стройни колони от синкав мрамор подпират тежките сводове, по стените израстват в многоцветна смесица величествени силуети на стари царе, на мъдrecи и художници, на вождове и светии. Ето там аултът на Аспаруха, по в дясно мраморните палати на Симеона, ето конникът на Мадара, ето старият Кубрат и петтимата му синове: Батай, ^{Бат Баян} Котарг, ^{ра} Аспарух, Кувер и Алчек. Ето Кирил и Методий с азбуката си, ето свети Борис със слатна нимба около главата, ето Ирина, хубавата ромейка, ето Иосиф Екзарх, ето княз Венеамин...

Велможите гледат любопитно хубавите стенописи, разхождат се нетърпеливо от прозорец до прозорец и ^{ви} ~~не~~ поглеждат към вратата. Но царят още го нямаше. Леки ^и ~~и~~ ^и шигевите забележки почнаха да се шепнат от ухо на ухо. Болярът Богдан се мръщеше открито и подмятанията му ставаха все по-остри. Толкова калени в сурови битки мъже, войни с ^и ~~и~~ ^и победаели от тежки грижи и изпитания коси, нямаше да се оставят тъй лесно във властта на Ицо, това вчерашно дете, докато зрели, достойни люде чакаха да поемат с корава десница кормилото на държавните съдбини. Интригата вече лъстиво съскаше с отровния си език. Глух ропот се разля между събраните като ехо ~~от~~ бурно, сърдито море. Зле прикрити, дръзко насмешливи усмивки се канеха да посрещнат младежа, когото сигурно много скоро щеше да сполити ^и ~~и~~ ^и участта на двамата му братя.

Изведнъж вратата на царските покои се отвори и Иваница с бързи и решителни стъпки пресече мястото, което ~~во~~ отделяше